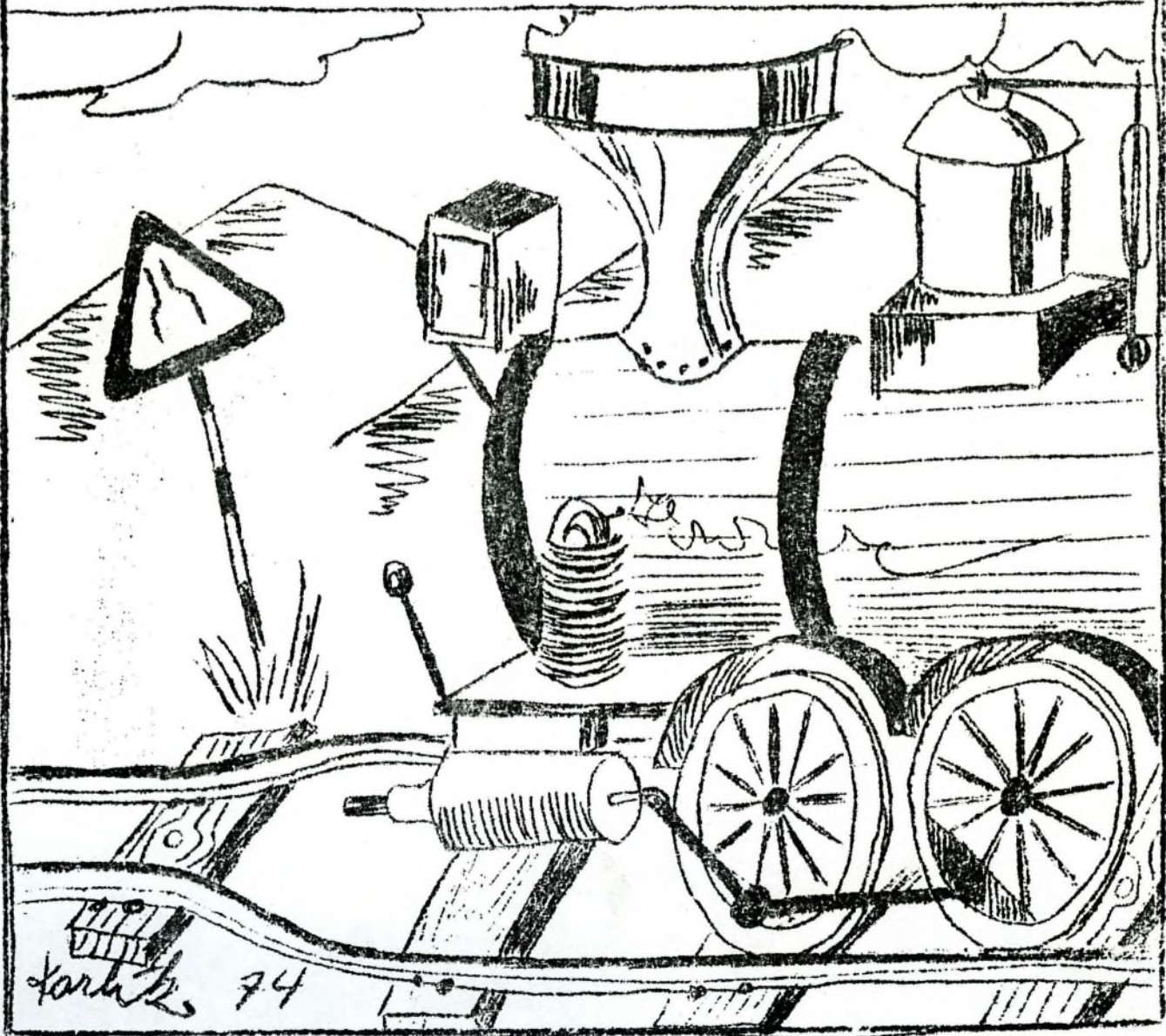


LOKÁKA

NO-1



Korh 74

O UŽITEČNOSTI VĚCÍ

Bejt vlakem na tv známý trati
 převážný polstrování
 Slepý okna
 Jízdenky za dvě šedesát
 na ekpaj sná
 A pražce překřikujou kytaru
 Bejt šťastným vlakem
 pátečních cest

TAPI

JEDOM NA ZÁCHODĚ - ČVACHTA - PIFÍK - KOLČAVA - JOMNY - HANEŠAN
 MOCHOMŮRKA - LIMONÁDOVÍ JOE - ŽEZROUN

OVĚRNA Z ROZKOPANÝCH KOLEJE

Ahoj kamarádi , včetně kamarádek. Pro vás neplatí parte o ukončení naší činnosti. Redaktoři při revizi zjistili , že mají ještě nějaký ten pátek do ajenbošáckého důvodu a tak vytáhli ze stodoly tu starou parní lokálku , skrzavá její sase jsme tiskli větší část prvního ročníku a předkládáme vám k laskavému počtení první číslo ročníku druhého. Redaktoři však mluví , psoucí mluví. Mě se , že většinou vykeřily tušky a jiné náčinní psavecké , z toho důvodu jsme obnovili i oblíbenou rubriku "Jedu na záchodě" . Do nového ročníku se nám nepodařilo šel zajistit pokračování seriálu Woodcraft. Místo toho zařazujeme seriál hrdekých pověstí. Jinak všechno zvestává při starém. Jako že i za jedné číslo vybíráme akcepoň příspěvek , plus šedesáticentovou známku.

S Ahoj na tratích , v lesích , campech , u řek nanej
 nad stránkami lokálka zvestává redakce

C E S T A K V L A K U

Je noc a celý město spí,
 jen ty a tím svým
 peřivým vexlem na zádech
 šlapeš tě na dlouhý šat.
 není něco pro te zůstat ?
 Ohlížíš se
 a potom zase šlapeš tě na dlouhý šat,
 za zády zůstala prásná večerní ulice
 město pláče dál svým meeny a ti co neopí
 zvěčavě pokukují okny za tulákem
 který se louhá na náčrží

BARONKA

B r á s k e j v l a k

U nás na brdech jezdí už pátý rok kolejnicevej pepík, vestatní firevé fíkj, že je to teprv takový ucho zelený, a tak mu dali starou mašinku a pár vagenků aby se maudil. A von teď jineu nechce, věčně ji hladí po tendru a fíká: "Tak copak, Kláro, holka moje."

Ježdí spolu přes zapadlý nádražíčka, kde vystupuje jen pár babek a košíkama a v pátek herda trampů. Mezi stanicema se proděrají lesem a Klára vedhrnuje větvičky komínem.

Jednou - takhle v sobotu večer to bylo - co to slyší?

Klára krčí nárazníková, pepík taky neví, tak se do pešívat. Kousek po cestě a kole, velkýho dubu doprava - a tam hoří yheň a vekoje něj vidí pepík známý tváře. Sou to ti kluci, co dycky v pátek přepadnou v přebaní vlak a po cestě chytneou rytmas praček do strun a Klára jim píská do taktu. I teď slyší pepík: "Shojbni hlavu kamaráde, tunel před námi..." povídá "Ahej!" a kayž ho kluci posvou k vohai, sedne si a poslouchá, poslouchá - až se úplně zappasne. Na jednou slyší pískání vysehoří a letí zpátky. Klára smutně přeshlapuje z koleje na kolej, a vyčítavě bliká velkým voken. pepík ji poplácá po tendru a hlásí "konečná!" Babky vystupujeou a diví se, Klára je úplně vedle. A jednou.

Kousek po cestě a kolem velkýho dubu doprava. Jedou na potlach. Mašince ved sanjho divení až zaskřipaly brzdy, když te uviděla. A hned se jí to zalíbilo, sentam vypustila páru a pískla UMÍ. A dyž ráno vyhrála přetah lanem, pověsil jí pepík placku na komín a pyšně breusili po kompu.

Na tý trati dneska už nic nejedí. Akerát v pátek tam Klára vyklopí pár trampů a v neděli je vedounozé zpátky do přebané. Pračce zarátají travou a přes vesničky jezdí autobus.

Když někde pod přebanem potkáte starou, dojchavičnou mašinku, co se šiví šlákama a pije vedu z poteků, tak to ste měli štěstí na Kláru a kolejnicevho pepíka. Von má tetič střežvádeevskej list na všechny stezky a skratky brácký republiky. Podepsal mu ho proj sám pobián.

- T A P I -

K o l e j n i c k ý s o n e t

Koleje - svázaní jezevčíci
vždy po dvou splynou za stanicí,
pod nápraven je slyšíš řvat,
o tom, že znají jízdní řád,
že vykážou se na výhybky
že brzděný pisek je nec sypký

a zlatá doba dávna minula
a každá mašinka se na ni vylulá.
Ztichneou, když slyší vytí brzd,
-to boží nádrážácký prst,
řetený stručně semafer,
zarazí jim ty jejich valyky
vlak hauká u záver

SLEZINA V LEKLE

Bylo to někdy po sedesátém roce ,protože si pamatuji ,že už jsem byl ženatý ,kdy jsem dostal pozvání na petlach smady bílé hvězdy. Posal mi kamarád Roy jen obyčejnou "čumkartu" ,ale zdálo se ,že papír úplně stačí k tomu ,abych do campu trefil třeba s pálnoci. Popsal mi cestu po státní silnici .místo ,kde silnici křížuje potek Kosák ,a pak se jde prý už jen podle vody a kaškej to tam zná. Říká se tam "V LEKLE".Pro jistotu ,jako kdybych třeba ztratil orientační schopnosti ,nebo snad byl úplněj treuba ,bylo ještě připsáno ve který hospedě jsou spojky a do kolika hodin.

Jeje sguav nemá pochopení pro moji účast na takových akcích ,ale tentokrát me pevelila spuštění ubytovacího prostoru ,protože jsem měl jet s jejích bráchou na j oho metorce,takže měla jakousi kontrolu a věřila ,že na trampu nebudeme krást slepice ,ani znásilňovat nezletilá děvčata ,nebo zapalovat naše lesy a ničit přírodu.Všechno klapalo jak na drátku až na to ,že jsme měli s motorkou nějaký defekt. Tenkrát jsem motorem moc nerozuměl ,takže ani nevím co s tím bylo.Aho švagr byl koumák ,do setmění to opravil ,takže jsme se dostali nějak před zavírací hodinou aspoň do té hospedy kde měla být spojka. Krčmář nám sice řekl ,že spojka tam skutečně byla ,ale že je už pozdě ,takže odešla. Nikde z celé hospedy nevěděl ,kdeže tábořiště s tak pitomým názvem. Opilí mladíci nám říkali ,že si z nás asi někdo dělal srandu,a že tam žádný petlach není.Preklínal jsem všechny opalice a vyjeli jsme petně hledat flek. Najít ten potek nebyl problém.Měli jsme se po proudu po pravém břehu ,přičemž jsme promokli na kůži.Po stavili jsme stan v dešti ,švagr zalez do spacáku a začal preklínat všechny mé kamarády,kteří si se mě prý dělají blánný. To me skutečně dožralo ,protože když někdo nadává mým kamarádům ,tak se neznám.Popadl jsem motorku a prohlásil jsem ,že pokud nenajdu to LEKLO ,tak se nevrátím.

Cesta vedla podél potoka ,ale to nebyla cesta.Petek se klikatil ,les byl hustej ptakže nejleší řešení ,které jsem si vymyslel bylo to ,že půjdu přímo korytem potoka ,abych snad nepřišel o oči. Vkanadách mi čvachtalo a místy jsem zapadl po pás do potoka , Už jsem i já začal nadávat ,přestože mi nikde neposlouchal. Byl jsem sam v té divočině a nevěděl jsem jak to skončí. Pešel jsem až na soutek Kosáku ,porád korytem toho potoka ,kde se vlivá do gře kde na jedné chatě ještě nepáli. Přišlo mi náramně vhod ,ale nevěděl jsem ,co si o mě pomyslí majitel chaty ,když přijdu na verandu jako hastrman. Myslim ,že po mě návštěvě měl nekre na podlaze až do neděle ,ale fakt je ,že mě nevyhnal

do lesa ,ale ochotně se se snou vybaveval. Ieč ani on si nepočítal kde je LEKLO. Roye prý moc dobře zná ,ale na Kesáku už moc dlouho ne- byl. v tomto účelí prý se petlach určitě nkoná.

Do tábera ,kde spal můj švagr jsem se dostal až za svítání. On už byl u ohně nmašil boty a měl již nasbíraný nějaký maso na pe- lívku, už nomašoval. Byl rád ,že jsem se vrátil ,protože se asi obával vřítetek své starší sestry ,které by asi těžko vysvětloval ,že někde v západních Čechách ztratili jejího manžela v lese.

Dalo by se říct ,že příběh je u konce. Ale keepak! To hlavní te- prve přišlo. Asi za tři dny jsem obdržel strašný dopis ve kterém mi kamarád Roy proklíná a vyčítá ,že jsem se nedostavil na jejich pe- tlech. Popisoval mi jaké to tam bylo fajn stádní a chtěl vědět ,co mi do toho vlezlo ,že jsem nepřišel ,když jsem mu to slíbil.

Už hodně vody uplynulo v Kesáku od této události. Ale dnes vím, že petlech se skutečně konal .A my jsme se tam mohli dostat ,kdyby... kdybych věděl ,že Roy má tak blbějrukepis ,že to LEKLO má být PEKLO, a že jsme neměli jít po proudu peteka ,ale proti proudu,

s lokálkou si vzpomínal Jimajz z osady Rio **ZÁVĚRA** - Tramp se stává vítaným hostem v chatov/ch koleních. Tenhle nábožný kamarád je anonyzní a jsou to sušenky s obalem jelka s batohem na plecích. I když Tramp leckomu lese krkem a často pcpichuje apfeci jen může bojt k něčemu dobrému....

S e b o t a

začíná nový den ,
ale i ten zemře
až kraj do dlaní schová noc,
musí zemřít
aby se mohl naredit nový...
Den po dni umírá
pro jeden velký.
Teď zhasí zbylou jasnou hvězdu,
teď
a je ho plné účelí a plné oči
a dlaně hladí jeho krátké vteřiny.
Je jako hranice dřeva,
kterou si ohně vzal a pomalu
nikoliv nekonečně
jí popelnil.
Poslední jiskra , poslední vteřina.
v dálce houká vlak... - BARONKA -

K á y ě

když javery ruše
zbarví bažiny
do tvých slani
cheďm pít
znám tvé vrásky
vrstevnic nazpaměť
i šedé vlasy
co rve ti vítr
se sehnutých stromů
v ten zimní čas
znám zvuk tvého srdce
pod drancou károu
kamenné proti
vidím tvé slzy
jež vyryly jizvy
v klenách stáních
znám i tvůj nářek
za větrných nocí
nad opuštěnými děmi
ptáků ve vyhnilých dubech
vrácím se k tobě
když je mi smutno
když bych nešel jinde to
co u tebe
gráská máno

P e k e r a

Nechej už nic
Jen polštář zeleného ticha
a trochu nezdržená vědy
v níž by se odrazila obloha
a zrání vycházelo slunce

TAPI

D v a

Museli být dva
aby se vesele dala přeskočit
velká kaluž,
když ten den
lile z kenve.
Měli se za ruce
a kdeśi vysoko nad nimi
a nad lesem
se ročila duha.
Museli být dva
aby se mohli radovat
z tohoto poznání.

HABONKA

- MARKO -

V O R C H O D - 1. cena TRAPSAVEC 74 - povídky pokračilých

ta boufka byla pořádná. začala zremna ve chvíli ,kdy Riki zabou-
chával dvířka ved malého trampakého arounku uprostřed bráských lesů.
Ze smelnejch mraků lítaly tusexový blešky ,vzduch byl hustej ved
deště a pak se ten jeden blesek zapich přine někam pod Hřebený. Po
boufce se tam musim mrknout, jestli něco nechytlo. Za chvíli po ní
byle. Ale to už začala noc a tak rychle udělat vohed ,sušit ,nakr-
mit se a pak všichni oddechovali u kytar.

Jenom já se šel podívat po směru toho nebezpečného blešku.
A taky jo. Hahofe ,u Hřebene vidim světlo. Šlapu co nohy vydaj ,
blisko to nebylo. Konečně se vohed vobjevil asi 100 metrů ode mne
na druhý straně lesní louky. Hraďalní ,lidmi připravenej vohed. To
se pozná.

Ale to ticho? Věhniček zamrkal a já to vzal jako výzvu k návštěvě.

"Ahoj, ahoj!" povídal ten chlap. Vepíral se ve psalnu boudu, trochu podobnou penlově stělnici, ale reubensu z klad, bez kol, ale s pultem. "Ahoj", odpověm mu já. V tom se v boudě rozvítily petrolejky. Za pultem ležely a visely orig uosky, teletiny, sekerky, kanadky, nože, stětsony, vopasky, celty, pily, fajfky - prostě všechno, co může pořádný trapper potřebovat a co ne koupíte ani v Prioru. "Vyber si rychle, už sem táhnu další!" volal se ten šklebící chlap.

Ve své vyjevenosti jsem se zasměl na větačku po ceně. Zasklebil se ještě víc: "Je, je to drahý. Budeš pak muset vandrovat až do konce života. Přem let to bude těžký, ale to je halt moje cena. Boreš?"

Boru. A tak mám ještě dneska tu celtu kosočtverec a černoje staroj stětson. Na boudě se divili, kde jsem to sebral a šli tam pak sami. Tenkrát přišlo pár lidí bez nákupu. Je prej nic nepotřebuju. Ne, teď už ne. Nejezděj.

Tuhle jsme zas seděli u té malý boudy v bráskéjch lesích. Bylo nás málo. A všichni si najednou sundali vešoupený klobouky a koukali na bouřkovy mraky, jak se stahují nad městem.

- BOULA -

ZÁVĚR - Západočeský pes Boula se někde dolehl s svým jménem na bráskách a taky zkusí hrát na hýtaru. Proj taky napiše do Trap-savce, protože chce být slavný. Sháníme antenuška.

Jak často bude teď Lekálka vycházet? To byste rádi věděli... My taky.

B r á s k é p o v ě s t i

Za starých časů někdy uhlíři vidávali raráška přelotovat s čertovy kazatelny na plešivci naproti na hřet Ostrého míval to hlavu plamenně fialovou, ohromné žluté oči, vří tělo, delší nežli pavéza a ohon hroty dělá jisker. A vždycky to působilo strašlivý prasket a puch.

Tenhle rarach byl taky při tom jako ministrant, když Šábel s čertovy kazatelny zaklel kveteuci města plešivecké v holeu kamennou suť. Tam dole v klínku zas černý bezhlavý kůň chodívá naproti peccat-nym, oměkají-li se po slunce západu, točí se kolem nich vytrvale a doprovází je až ke studánce na rovině, zafetá a skokem zaizí. Hrozí i smrt z toho měli. A Fabián? Bráský krakenoš? Houkání a hýkání často strašlivá lidí. Leckomu se již zjevil s koňskými nohama nebo na pól jako kozel. Hnědji však na sebe bere podobu mysliveckého mládence s kytkou kopradí anebo hroznem jeřabín za kloboukem. Někdy jeho vousy dlouhé jako vítr šlehají celým hveztem, že je ucítíte na tvářích. Devede napodobit hlasy všech zvířat a třepí s tím žerty, až krev stydne. Má prý na uzdě i počasí. Umí přivolat víchr a bouři, utopit lazy do mlhy.

Vycheván byl jako syn bábin, babí Jan, od kouzelnice Megery a vyzná se proto ve všelijakém bylí léčivém, ašvedním či suchopárném. V čarodějné zahradě na plašivci strojí léky pro chuřasy, až tím někdy voní celý les. Ale zvláště pozorně obětřuje lesní zvíř, ptactvo, lišky, veverky a zajíce, někdy taky s nimi stoluje a to bývá podivná.

Zato nevzdá-li mu člověk náležitou úctu, volá-li ho třeba kej-halem či jinak nezvěřile, či po něm zahouká, rozdává se, až všechno z lesa utíká. Tehdy ohýbá stromy jako klasy, rezaguje a roznáší dříví do metrá složené i balvany se skal válí.

Rád též babám na chrastí přitěžuje břemeno a děvčátům skáče skáče na šíji, huče jim do ucha jako cvrček, nebo je lechtá pod nosem, takže neustávají kýchat.

Dle pověstistůl na temeni babý hrad, do kterého si káysí rytíř Fabián přivedl mladeu ženu. Krzy po svatbě se v lesích pod hradem čarodějná žena, bývalá fabiánova milenka, žilišla se Fabiánovi pomstít. Jedné bouřlivé noci se jí zlý úmysl podařil. Krad na babě zmlzel se všemi obyvateli, Fabiánova mladá žena byla proměněna v zeměžluč a Fabián se stal duchem, zakletým do tčchte lesů. Rytíř zůstal dobrým i v zakletí a rád zlobil návštěvníky hraského lesa táhlým a smutným houkáním. Zle se však vedle každému, kdo chtěl houkání napodobit, a bém, co chtěli v lesích krást nebo pytláčit.

Pašáci z Dobříše, kteří hnali přes lesy stáde na trh do Hestonie a zahoukali po Fabiánovi, museli pak tři dny a noci shánět dobytek, rozehnáný po lesích. Pařta, který neměl před Fabiánem respekt, ale petrápil. Tu slyšel, jak někde v houští řče dříví, či zase vřstěl. Ale marně se hnál za zlodějem nebo pytlákem, nakonec ualjšel jen Fabiánův smích. Jindy zas Fabián petrestal nchedenou babu tak, že jí posadil na pařez, na která předtím nasypal ovečky. Zloděje, kteří jeli na babu pro dříví a vezen strestal nemilosrdně. Když se jim spláklí a jako kečky šplhali na vyseký strom u cesty. Konec fabiánův byl neslavný. Jednou jeli krajem komedianti a měli sebou epický.

Samozřejmě, že si komediant uleví nejlépe zaklením, Setvaže přijeli do lesa a vyšli do Hestince, už tu byl Fabián. Proměnil se v epickou aby se dostal do blízkosti komediantů. Tě se však myslili, že je to jedna z jejich epických, chytli ji, přivázali k druhým a jeli dále.

Od těch dob se Fabián více v hrách neobjevil, ale dčdnos se tam jeho chechet občas exve. To káys někde v lesích křičí či dčlá škedu.

~~ORIGINÁLNÍ ZPRÁVY~~ Fabián ze svého vězení, to již pověst nevypráví.

Hafká slova - lék, slaská slova - jed

Blupák vyřší hlas, moudrý se uměje

spoji-li se slabé věty, je z toho tajfun

Dějiny trampingu na hráech - II. část

Hráská zimní armáda - B.Z.A. - Hrády mají svoji dobrou tábornickou tradici. Tábořilo se na nich, jak již jsem uvedl daleko dříve, než se objevila HRÁSKÁ ZIMNÍ ARMÁDA, ale tato armáda proslavila jejich tábořiště a tím se vepsala nesporně do dějin trampingu.

Býlo by nespravedlivé heveřiti a psáti o pozdějších tábornicích a nezmíniti se ještě jednou o prvních průkopnících tohoto táboření.

Byla to především parta kamarádů, tábořících jako drsní heži na ELDORÁD-CAMPU /jedno z nejlepších tábořišť/ pod hrábenskou cestou nebo jak my říkáme pod VELKOU SEVEROZÁPADNÍ. Tito kamarádi se odstěhovali r.1921 do ÚDOLÍ HADRŮ /"Hadráku"/ kde založili později osady. Oni jsou jedinými pamětníky oněch slavných dnů, kdy se připínaly na manchestrové kalhoty zástěny z koziny /legíny/ mosila široká souběra.

Z oně "ranné" doby se datuje i Anýho "lágr" nacházející se kús cesty nad Eldorád-campem, dále CYKLONA, která /stávala na hrábenech/ vyhořela ještě v počátečních letech prvního desetiletí. Jam několik kamradů z pozdějšíky a zarůstající sčed naznačuje zasvěcenám, kde stávala. Její osadníky a usedlíky setva někde z dnešních trampů pemaťuje. Na palouku nedaleko BÍLÉ SKÁLY neboli EL PASA tábořival Bill Breches se svou partou DICKY CLUHEM. Zde se také setkala o velikonočních roku 1928 slavná tlupa trampů "Rudá Brandeja /Rudý Brandý - Zlaté údolí/, glimák, pavíhuc /Gong Club/ Malý lasch, Packard a parta skautů táborníků, aby prožili u oněh drsnau, ale krásnou měsíční noc, takevou, jakých je málo na hráech a u kamarádkého ohně mohli svým vzpomínkám

na historickém trampském místě dáti průchod ..

- pokračování příště -

K a m a r á d i 2.cena TRAPSAVEC 74 - povíčky začátečníků

Řekl jí: - Pojeď se mnou. - a ona souhlasila: Pojeď. /Jeli.
Na vandr. Na vandru řekla hrde; - Mám ráda slunce. - a on došel;
A já les - Dáti dokremady své lásky. ve vlaku jí navrhl. Pojeď příště -
a ona řekla: - Ano - Týden uběhl jako voda. V sobotu pak vyprávěla;
-Někdy jsem byla venku úplně sama. - I on se trochu odhalil - Já tak jezdil pěkně dlouho. - Teď se pro změnu jedu bez druhého bali. A ve vlaku opět; - Za týden? - -Te víš! -

Pátek jako by si dával na čas. U ohně se jí přiznal: -Jsi dobrá kamarádka. - Řekla skoro zklamaně; -Kamarádka? - Zůstali jen kamarádi až do příště. V noci foukal studený vítr. Zeptala se; - Chceš mě hřát? On odpověděl; -Jsi přeci kamarádka. - S údivem zavrtěla hlavou a divila se čím dál víc. Týden ani neuplynul, když se potkali ve

městě. Ona v krátké sukýnce: - Líbíš se ti aspoň? - Zarážel se: -
Ale to přeci nejsi ty! - A tak zůstali, oba udivení a zaraženi.
Ještě se ještě někdy potkají, už z nich nebudou ani kamarádi.

- JOHNY -

f e k á l n í p o e z i e

Když jsem jednou klesl ke dnu
peřádal jsem souáruhy
o dvě pětky na frlána
pučili mi jehem jednu
však já si to devyzvednu
až k nim přijdu podruhé !

HRDY

Bráý ,Bráý ,Bráý naše
vyanávám se vám plaše;
necítí se trampský Čech
lépe nežli na gráech.
Žádný jiný trampský místa
nemaj v jeho sráci místa.
Na gráech je domov náš,
dávají nám tisíc krás.
I když je tu život tvráý,
my jame na vás,Bráý ,hráý!

- TAPI -

Já a ty a dusno.
Něco natrapím;
Do očka ti zkusme
kápnu atropin.

Dobrou noc ti přeju ze škrapy .
Možná zaplaví mě v noci okapy
ty trychtýřové reury od boha
a tlačí mě už tahle peloha

Jen zpívej ,barbare ,
máš uši odstálé
a mezi nima dutou hlavu.
Tu vezmi sebou na popravu.

- KOPA -

Odvaha není to nebát se , jako spíše mít pekelný strach a pořád jít
a opředu . HITISETON

Ú T Ě K

Přistížen na útěku tmeu
nechávám se spoutat
neobvyklým anem;

Jsem sám
a v první návalu radosti
brodím se řekou
k místům které znám.
Voda je plná
měsíčního světla
a radosti
již plná oči mám
však nebí tu pěna
od mytí aut
a les
stává se krasavcem
jen pár větví
leží mi v cestě,
co není skryta pod rezem.
Chybí tu papír
přitlučen na strom,
že tačky nesmí tulák spát,
mám blízko
k váni lučních kytok,
vení bez výčitek,
mejch kreků
nemusí se bát.

Otvírám oči!
Rozběhni tu prospat
celý den,
pod hlavou kole
rezavého drátu....
tak byl to
přeci jehem sen.

JUAN

2.místo TRAPSAVEC 74
Poezie pokročilých

ROZBITÁ VOKNA - doplňte si
okna výtlučená hajným Šebestou;
Železniční senet má na svědomí
KOPA a ta první řapinina fekální
básnička nese restaurační název
SOMRÁCKÁ.

S p a j d e u

Dnes, akere večer, srazá se a prší, tichý déšť něžně stéká po oknech. Jak dokončit den, než obejmě tě náruč, peřiny a polštář utvoří plátne pro sny. Do šera bzučí televize, na obrazovce se střídají obrazy a hlasy, nevšímám, až náhle les, les zjevil se mým očím, rozvřel větve stromů a rozšuměl se pokojem. Prude se rozveněl a rozespíval petekem...

Vypápuji, nech měkce přijímá mé kreky... akere večer, srazá se a nebo upustile tichý déšť. Jdu a vůbec nezáleží kam kreky mě vede tato chvíle. Jdu, procházím se, lazebník déšť koupe krajinu, zdrazňuje zaprášené barvy. Noc rozbila své království, všude narážím na havelku tau, která nepočítá, která přestě je a my s ní počítali neboť v obloze kdesi nad námi vycházejí hvězdy. Onen, malý oheň prozářil tau, přelaskl k edím a vyprávěl jim o stínu, který u něho sedí a který jej vzplanul....

Sedí, čileviček pohroužený do útrob jakéhosi havelku, sedí a dívá se do tmy. "Jen peřá, pesá se a zahřej svůj studený ruce." Uscáám a stejně nevím, jak mohl vidět moje studený ruce, jak mohl vědět že jdu a jazyk tute navědemeat tlumčí.

Debrácky se poumál do nádherných bílých vousů, že praskla větvička, že slyšel můj dech. A pak jsme seděli, vyprávěl, oživeval vlákna vzpomínek... Tam, tam ce skáče petek dříve opuštěný kemp šedých vlků - odcéšli a on, že vrací těmto kempům život, teplo ohně...

Nevím jak jsme si dlouho povídali, ale noc byla již malá a blečly světla hvězdy, káýž jsem se zvedl k odchodu. Podal mi ruku, tak chlapecky a tvrdě, těma svým nočným očima zadíval se do očí mých a z kapsy vyndal větvičku vřesu...

přejeme dobrou noc... nechci spát, musím jít, otvírám oči...

Do ticha bzučí televize, pokojem voní vřes a z pomuchlané větvičky na stole...

- BARONKA

REDAKČNÍ ZVĚSTI

Zaroutila nás zpráva o ukončení činnosti časopisu Tramp

TAPI na si vzala našeho dražšího kamaráda RIKINO a zase naopak

Při dožádání "Dějin trampingu" od Boba Murikána ohrazující se recenzí o vydání knihy v Hár. listech z roku 1940 jsme byli v místním knihkupectví spřestě inkultevání ...

Závěrečná poznámka; pokud se vám dnešní pekálka líbila, sdělte to Markovi nebo Munymu, v opačném případě napište závět a zaječte si za Dawym ...

REDAKCE STROJVŮCE - MARKO, VICESTROJVŮDCE - MUNY, TOPIČ - DAWY

AHOJ PŘÍŠTE !!!!!!!